

БОРОТЬБА З ТОРГІВЛЕЮ ЛЮДЬМИ
ТА ІНШИМИ НЕЗАКОННИМИ УГОДАМИ ЩОДО ЛЮДИНИ
ЯК ВАЖЛИВИЙ чинник розвитку
ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Мойсеева І.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін ННПП НАВС **Киренко С.Г.**

Одним із пріоритетних напрямів та чинників розвитку громадянського суспільства в Україні є боротьба зі злочинністю, в тому числі з таким явищем як торгівля людьми або іншими незаконними угодами щодо людини, які є однією з найактуальніших проблем захисту прав людини та громадянина. Даний феномен, посягаючи на такі природні права особи, як воля, честь та гідність, піддається постійному аналізу та

дискусіям. Тому ефективна боротьба з даним видом злочинів є пріоритетним напрямком у правоохоронній діяльності України.

Згідно статистичних даних МВС в провадженні слідчих ОВС знаходиться 191 кримінальне правопорушення пов'язане з торгівлею людьми або іншими незаконними угодами щодо людини, а за період з 01.01.2014 р. по 28.02.2014 р. за даними злочинами було зареєстровано 35 кримінальних правопорушень. Проте, офіційна статистика не дає чіткого уявлення про масштаби цього явища і точну кількість жертв. Однією із причин цього, на нашу думку є те, що більшість постраждалих бояться покарання, осуду, або не мають можливості звернутися за допомогою. Також проблемою є те, що громадськість не може отримати даних про правову базу на підставі якої відновив свою діяльність Департамент по боротьбі з торгівлею людьми.

Заходом щодо попередження і боротьби з торгівлею людьми або іншими незаконними угодами щодо людини перш за все є законодавство, насамперед це викладення статті 149 ККУ у новій редакції від 12.01.2006 р. № 3316-ІУ Проте, внаслідок аналізу та дослідження тексту статті виникають деякі проблеми щодо її змісту. Перш за все стаття є складною для розуміння як для пересічного громадянина, так і для державного службовця. На нашу думку, диспозиція статті(ч.1 ст.149 КК України) перевантажена зайвими термінами (вербування, переміщення, переховування, передача або одержання людини), які ускладнюють застосування статті на практиці, оскільки вимагають обов'язкового становлення мети з якою вчиняються дані злочини, а саме експлуатації. До того ж вказівка на використання обману, шантажу чи уразливого стану особи в ч.1 ст.149 КК України є зайвими, оскільки не зрозуміло як бути в ситуації, якщо відповідні способи при вербуванні, переміщенні, переховуванні, передачі або одержанні людини вчинені з метою експлуатації не використовуються. Вказівка на дані способи доцільна в ч.2 ст.149 КК України в якості кваліфікуючих ознак злочину. Також, виходячи з формулювання уразливого стану особи, який передбачений в примітці 2 ст.149 ККУ, то на нашу думку, краще було б цей спосіб вчинення злочину передбачити в якості кваліфікуючої ознаки даної статті. Викликає питання доцільності та коректності п.3 примітки ст.149 ККУ, яка стосується малолітніх чи неповнолітніх потерпілих від торгівлі людьми або іншої незаконної угоди щодо людини. Адже у випадку вчинення відповідних дій щодо повнолітнього потерпілого відповідальність також настає незалежно від того чи вчиняються такі дії з використанням обману, шантажу чи уразливого стану.

Вище перелічені поправки та уточнення до ст. 149 ККУ давали б змоги ефективніше проводити досудове слідство у кримінальних провадженнях і притягувати винних до відповідальності.

Виходячи з усього викладеного, на нашу думку, для залучення і бажання постраждалих осіб співпрацювати з правоохоронними органами та подолання їх зневіри у справедливості вирішення подібних справ доцільно чітко передбачити конфіденційність свідків та постраждалих, надати їм притулок та психологічно допомогти, більш відкрито надавати інформацію про затримання злочинців. А також, безперечно, потребує Грунтового доопрацювання та перегляду українське законодавство, пов'язане з торгівлею людьми або іншою незаконною угодою щодо людини.